

Balada pro Ditu

Jakub Bouda

Elektronická publikace

© Jakub Bouda, 2026

Obálka: Jakub Bouda

Sazba: Jakub Bouda

Vydal: Jakub Bouda, Háj u Duchcova, Závodní 163

Korektura: Jakub Bouda

Předmluva

Už jsem to psát nechtěl. Ale je to tak dobrá parta, že se mi ji nechtělo úplně opustit. Takže jsou tu znovu. Někteří. Všemmu navzdory.

Kapitola 1

Žena s nádherně opálenou pletí odložila poslední díl své garderoby a vrhla na muže u kuchyňské linky smyslný pohled. Jelikož ty květované šaty byly to jediné, co měla na sobě, ocitla se tak pro oko diváka zcela nahá.

Muž, pravděpodobně velmi zručný instalatér, okamžitě položil sikovky, což byl zase jeho jediný nástroj a rozepnul si montérky. Ani on ale zřejmě nijak netíhnul ke spodnímu prádlu, a tak se na scéně objevil jeho ztopořený úd, který si ta nahá žena s pokaženým odtokem okamžitě zasunula do úst.

Scénáristicky to bylo dost nedomyšlené, nicméně nešlo vyloučit, že ten instalatér sem tam, provede drobnou opravu výměnou za trochu lásky. Ostatně manželství funguje podobně a nikoho to nepohoršuje.

"To je hodná holčička" zabručel Jiří, když ta paní přes sevřené rty vytáhla instalatérův žalud z úst, až to mlasklo. Jiří si pak volnou rukou přisunul blíž krabici s papírovými kapesníky.

Jiří byl navenek celkem normální chlap, který měl své potřeby a představy o nich. Jeho manželka tyto choutky nesdílela a vše,

co bylo jiné než poloha na blbečka, jak Jiří nazýval misionářskou polohu, bylo podle ní nechutné a zvrácené. A tak Jiřímu nezbyvalo nic jiného než ukojit své představy pomocí profesionálů. Jistě, ta ruka byla pořád jeho, ale děj byl natolik vzrušující, že tento drobný detail nevnímal.

Nahá žena si mezitím utřela hřbetem ruky slinu z úst a obložila instalatérův penis svými vyvinutými prsy, čímž vytvořila zajímavý erotický hotdog. Muž s montérkami u kolen slastně vzdychl. Jiří zasípal a volnou rukou vytrhl z krabice jeden kapesník. Právě včas, jelikož se dostavil orgasmus, o němž následoval výron semene.

"Jirko!" ozvalo se nečekaně od bytových dveří.

„Kurva!" zasyčel vyděšeně Jiří. Byl to šok. Manželka se měla vrátit až po osmé večer a teď byly teprve čtyři. Tohle se nemělo stát, běželo Jirkovi hlavou a zmateně hledal, čím by začal.

Nejprve ve zmatku vypnul okno prohlížeče. Poté jednou rukou uklízel kapesníky a druhou se snažil nacpat šokem ochabující penis do tepláků. Chvátal, a tak část životodárného produktu uvízla na teplácích.

„Jirko! Byl bys od té lásky a šel mi pomoci?“ volala jeho žena z předsíně a v jejím hlase bylo slyšet počínající roztrpčení nad tím, že Jiří už nestojí u ní a nevrčí ocáskem jako pejsek. I když...

„Už letím, lásko,“ zakřičel Jiří a vytáhl si triko z pod gumy, aby si ho mohl volně pustit přes tepláky. Skvrna zmizela. Teď ještě ten zbytek.

Použitý kapesník opatrně zdvihl za růžek a hodil ho z okna. Klávesovou zkratkou vyvolal historii prohlížeče a poslední navštívenou stránku smazal. Zbytek historie tam nechal. Bylo by to podezřelé. Potom ještě pod vlivem endorfinů naklusal do předsíně.

„Už jsem tady, miláčku. A co tady vlastně děláš tak brzy? S čím ti mám pomoci? Řekni si. A posaď se. Já všechno zařídím. Jen si řekni, co potřebuješ,“ zavalil ji Jiří otázkami.

„Kdes byl tak dlouho? Hulákám tady jako blázen a ty nikde.“

„Volala si mě přesně dvakrát, tak tady nehysterči,“ napadlo Jirku, ale nahlas to nevyslovil. „Hledal jsem na internetu návod, jak seřadit rozetu“ zalhal bez mrknutí oka. „A kde jsou vůbec kluci?“

„Kluci jsou dole před barákem a čekají u auta," odpověděla mu manželka a probodla ho u toho očima.

„A proč tam stojí?" pokusil se vymámit více informací Jiří.

„No proč. Stojí u auta, kdyby se někdo rozčiloval."

„Tak je to lepší, než kdyby tam žebrali do klobouku, ale asi tomu nerozumím," pronesl zmateně Jiří.

„Jistě. Jakmile máš své ženě pomoci, začínáš být podezřele nechápavý. Prostě tam zajdi a pokud to nepochopíš sám, zeptej se kluků. Já se jdu osprchovat," sdělila mu žena a bez ohlednutí nebo polibku na přivítanou zmizela v koupelně.

Když dorazil Jiří před dům, žádné vysvětlení nepotřeboval. Jeho žena zaparkovala auto na Pražáka¹. Poslal tedy oba syny domů, nasedl do vozu a zaparkoval ho tak, aby vozidlo nikomu nepřekáželo. Pak ho zamkl a vydal se pěšky do třetího patra, jelikož dům, ve kterém bydlel postrádal výtah.

---

¹ Parkováním na Pražáka se rozumí parkovat jako dement. Spadá sem zablokování jízdního pruhu, parkování přes dvě, případně přes tři stání, pokud je demence pokročilá, nebo v nejhorším případě libovolně na štorc.

„Ani se nezeptáš, jak kluci dopadli?“
vyštěkla na Jiřího manželka v županu,
jakmile otevřel dveře.

V Jiřím vzkypěla krev. Jak se mohl asi
zeptat, když musel jít zaparkovat to pitomé
auto. Ale teď jí to vytmaví.

„Já se ptal, ale myslím, že jsi byla ve
sprše. A pak jsem šel zaparkovat to auto,
které si nechala stát na silnici, jako bys
byla retardovaná. A navíc přesně vím, jak to
dopadlo. Proto jezdíš přes celou republiku,
aby to dopadlo.“

„Jak to jako myslíš?“

„Co konkrétně? To parkování nebo prospěch
našich dětí?“

„Obojí.“

„Aha. Takže začnu parkováním. Mohl jsem
tam to auto tak nechat a dozvěděla by ses
velmi rychle verdikt od sousedů. Ale určitě
ti byl jasný předem, proto si to jako téměř
všechno přehodila na mě.“

A co se týče prospěchu našich synů, řeknu
ti rovnou, že je to bída. Souhlasil jsem
s domácí výukou, protože jsi z kraje měla
přesvědčivé argumenty. Žádná šikana, klid a
soustředění bez vyrušování, vlastní tempo.
Kdybych tušil, že vlastní tempo znamená, že

Petr ještě v deseti letech neumí číst, nikdy bych s tím nesouhlasil."

„Až se mu bude chtít, naučí se to sám," odmítla kritiku manželka.

„Jako pedagožka stojíš za hovno," prohlásil Jiří a mávl u toho rukou. „Jako manželka ostatně taky. A já jdu na kolo. Musím vyzkoušet tu rozetu. Pa," řekl vzbouřený Jiří své ženě, popadl kolo a seběhl s ním na rameni všechna tři patra jako cyklokrošař.

Na ulici před vchodem se doslova zkroutil kašlem. Držel se ho už pátý měsíc. Někdy hluboký, vycházející z nitra, jindy suchý a krátký, jako když vám vyschne v krku z puštěné klimatizace.

Ale to byla také její vina. Už dávno by šel k doktorovi. Nakonec v práci už ho k tomu kolegové vyzývali, protože jeho pokašlávání se po několika měsících stalo skutečně otravným. Ale to ne. K doktorům ne. Jsou to šarlatáni. Asi jako učitelé. Pomalu mu začínalo docházet, že se nechal ovlivnit a svázat hromadou nesmyslů.

Když kašel povolil, nasedl, šlápl do pedálů a vydal se k jezeru.

U jezera jezdil rád. Jel si ve svém tempu, nemusel s nikým závodit ani se ohlížet přes

rameno, zdali se neblíží nějaké auto s neurvalým řidičem, který by mu lidově řečeno utřel nudli. Navíc tu byl od vody mnohem vlhčí vzduch než v rozpáleném městě.

Během jízdy spatřil několik skupinek i dvojic, které ho beze slova minuly. O chvílku později předjel muže v reflexní vestě, který na staříčké ukrajině směřoval na šichtu k Celiu. A pak už byl na cyklostezce sám.

Kapitola 2

Dita odložila klíče a kabelku a na malý moment se posadila do sedačky, kde si opřela hlavu a prsty si namasírovala spánky. Potřebovala to. Děti dnes byly nějaké rozjívěné a rozhodně nadělaly více hluku než obvykle.

Nesnášela dětský křik. Z toho důvodu si otevřela Montessori školu. Odlišný pedagogický přístup, který se snaží děti zejména zabavit, minimalizuje případný hluk, který vydávají děti, když se nudí. Ale dnes to prostě z nějakého záhadného důvodu nefungovalo. Možná je úplněk nebo tak něco, napadlo Ditu, když ze sebe stahovala strečové šaty.

Šaty nechala padnout na zem a na ně přihodila krajkovanou podprsenku a kalhotky, které evidentně patřily do setu k podprsence. Znalec by potvrdil, že takový set pořídíte za vyšší jednotky tisíců.

Nahá prošla obývacím pokojem a zastavila se až v ložnici. Vylovila ze šuplíku dámské boxerky a sportovní podprsenku. Pak si natáhla elastáky a prohlédla se v zrcadle. Zavrtěla hlavou, znovu se svlékla a natáhla si elastické kalhoty na holou kůži. Ono se to

pro jednu nezblázní. Takhle to vypadá líp, a navíc i tak už bývá ze sedla odřená až hrůza.

Dita opřela své kolo značky Canyon o stěnu a stiskem tlačítka zavřela vrata od garáže. Když vyjela na silnici, došlo jí, že si zapomněla helmu. Ale co. Tak pro jednu nepojede jako blázen. Stejně je dnes evidentně den výjimek.

Na konci ulice chvilku zaváhala, kterým se vydá směrem, ale nakonec se rozjela ke kostelu. Objede mostecké jezero a vyčistí si hlavu.

Projela oběma kruhovými objezdy, které v tuhle dobu už nebývaly naprosto ucpané, zabočila na most a sjela na úroveň kostela. Tady najela na cyklostezku a ve vyrovnaném tempu pokračovala dál. Levá, pravá. Držet rytmus. Jako v té písničce od místní kapely. Křusky nebo tak nějak se snad jmenovala.

Stehna ji páčila od vysokého tempa, na kůži po celém těle cítila pot, který částečně osychal ve větru, ale ne tolik, aby po sobě nezanechal stopy. Bolest hlavy pomalu mizela a Dita se přistihla, jak se i přes námahu usmívá. Měla radost, že její metody fungují i na ní samotné. Nehroutit se z problému. Hledat aktivně řešení. A ona ho našla. Levá, pravá.

Jiří dojel až k zatáčce, ze které byl nádherný výhled na pískovcovou skálu naproti. Pokaždé, když jel okolo, napadlo ho, že by mohlo být zábavné, vytesat do té skály nějaké obličej, jako mají na Mount Rushmore.

Jenže nikdy se nedokázal sám se sebou dohodnout, jaké obličej by to měly být. Byl si jistý jen jedním. Rozhodně by tam měl být Michal David. Jeho písně byly veskrze laciné, jak po textové, tak po hudební stránce, ale poslouchala je už čtvrtá generace, a to muselo něco znamenat, přestože Jiří vůbec nevěděl co.

Pak by tam neměl chybět Marek Eben. To je rozhodně vzor. Nejen pro Jiřího. Pro všechny. Slušnost a uctivost doplněná elegancí a oddaností v jednom sympatickém balíčku.

Zrovna přemýšlel o třetí hlavě, když si všiml, že proti němu jede nějaká žena. Nevěnoval jí přílišnou pozornost, jen se automaticky přesunul více doprava. Chtěl se zhluboka nadechnout, ale v ten moment ucítil ten známý tlak na plicích, který ho soužil už řadu měsíců. Napadlo ho, že raději zastaví, ale pak se v něm vzbouřila poslední část mužství a pokusil se záchvat kašle překonat. Přece nevyplivne plíce před tou ženou. Počká až projede kolem.

Záměr to byl vsutku hrdinský. Zadržet nutkání ke kašli je i pro zdravého člověka celkem problém. Pokud je to chronické, nemáte o moc větší šanci, než že vsadíte, že mistrem fotbalové ligy budou Teplice a vyhražete. Byla to holá utopie, ale Jiří, který byl o svou mužnost kousek po kousku připravován doma, ji nechtěl ztratit, alespoň zde, na veřejném prostranství.

Stiskl rty a stáhl břišní svaly. Zatažená bránice mu měla pomoci překonat počínající záchvat. Stačí vydržet jen pár vteřin a až ta žena projede, klidně se může zhroutit do škarpy. Ale teď ne.

Přestože přání bývá otcem myšlenky, tentokrát to nevyšlo a tento svazek byl trestuhodně bezdětný. Přesně v momentě, kdy Jiří míjel Ditu už to nevydržel a otrásl jím mohutný výbuch kašle.

Jiří se snažil, seč mohl, ale pokročilá, neléčená nemoc ho přemohla. Tělo se mu zkroutilo v křeči, ruce samovolně otočily řídítka a jeho kolo neomylně srazilo Ditu ze stezky.

Jiří vleže vedle svého kola pozoroval, jak se zvedl oblak prachu, to, jak Dita dopadla na vyschlou stráž vedle cyklostezky a skutálela se dolů. Když se prašný oblak dostal až k

němu, zlomil se Jiří ve druhém záchvatu kašle.

Tentokrát to ale bylo velké. Jiří lapal po dechu a snažil se nahnat do plic tolik kyslíku, kolik snesou. Bohužel se mu to nedařilo, kašel ho totálně vyčerpával, a tak jen lapal po dechu a snažil se nepodlehnout, zatímco před očima mu tančily tisíce jiskřiček a od úst mu kapaly sliny jak mlsnému buldokovi.

Když ho záchvat bez rozloučení opustil, zvedl se Jiří nejprve na lokty a pomalu vstal. Pak s nervy na špagátu nahlédl dolů ze srázu.

„Bože, to je lapálie,“ vydechl a opatrně se pokusil sejít dolů, aby té nebohé ženě pomohl.

Na první pohled ale bylo jasné, že té ženě už nepomůže nikdo, kdo nemá mrtvou a živou vodu. A tu náš Jiřík neměl. Hlava té ženy, která skončila na špičatém kameni, nevypadala ani trochu dobře. Kámen i jeho okolí byly potřísněné krví a další krev stále vytékala z rány, aby se jednoduše vpila do zbytků suché trávy.

Jiří ženě zkontroloval tep, ale pak jen smutně zavrtěl hlavou. A v ten moment ho dohnala a přepadla panika.

„Bože, já jsem ji zabil,“ blekotal si pro sebe, zatímco vyběhl zpět na cyklostezku. Když se rozhlédl, ani z jedné strany se nikdo neblížil. Popadl tedy své kolo a měl v úmyslu zmizet, ale opravená rozeta opět vypověděla poslušnost a řetěz se vklínil mezi pastorky.

„To je zase den,“ zaklel Jiří a stáhl své kolo ze stezky. Pak už převzaly kontrolu instinkty.

Nejprve se ve spěchu pokoušel nasadit řetěz. Ruce se mu třásly hned z několika důvodů. Když se mu to konečně podařilo, přikročil k nebohé cyklistce s tím, že ji odtáhne do nejbližšího křoví, aby tady nebyla tak na ráně.

Popadl ji za kotníky a narovnal se. Pak jí projela vlna vzrušení. Elastické kalhoty, které měla Dita na sobě, totiž praskly ve švu a odhalily tu choulostivou část, kterou dnes zcela výjimečně nezakrývalo spodní prádlo. Navíc bylo všechno vidět naprosto zřetelně, protože ta žena byla do posledního chloupku vyholená. „Přesně jako ty dámy, co si neumí opravit odtok,“ napadlo ho.

I taková běžná věc byla pro jeho manželku něco nemyslitelného. Neholila si ani nohy, jelikož zastávala názor, že když to tam roste,

má to tam být. Tečka, konec diskuse. Jenže o to více teď Jiří zdivočel.

Okamžitě změnil plány, zapomněl na okolní svět a tiše se u toho smál.

